

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 369/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/1676/1998 a jeho rozsudkom z 8. októbra 2010, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/12/2011 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2011, postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudkom zo 6. marca 1996 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2011 doručená sťažnosť I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“). Predmetnú sťažnosť na základe výzvy

ústavného súdu z 15. júla 2011 sťažovateľ doplnil podaním doručeným 5. augusta 2011. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/1676/1998 a jeho rozsudkom z 8. októbra 2010, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/12/2011 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2011, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudkom zo 6. marca 1996.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

«Ešte dňom 2. VIII. 1991 mi bol právoplatne a priamo zo zákona obnovený môj pracovný pomer titulom vyslovenia verdiktu našich súdov, že daná mi výpoveď z pracovného pomeru, zo dňa 14. XI. 1988, je neplatná, a to nielen v tomto momente, ale aj ex tunc a do budúcnosti! Vzniklo mi tak právo na prideľovanie práce podľa pracovnej zmluvy, ktorej som sa od svojho štátu a jeho štruktúr nedočkal ani po 20-rokoch, ale ani náhrady mzdy a ušlých mi všetkých zákonných náležitostí! Tým mi nielen v minulosti, ale aj v súčasnosti nad'alej vzniká obrovská škoda, o ktorej v mojom štáte zo zodpovedných nikto nechce i čo len počuť, nie to ešte so mnou na túto tému seriózne hovoriť. A preto, že tento abnormálny stav v demokracii a právnom štáte je neprípustný a neudržateľný, musí nasledovať táto ďalšia ústavná sťažnosť a po nej, keď si to bude situácia vyžadovať, pôjde celá vec znovu za hranice môjho na spravodlivosť totálne bezprávneho štátu! ...

Opakujem, že zákon o zrušení NV, ako celej sústavy neexistuje, len o obecnom zriadení, ktorý sa bezprostredne dotýka jej najnižších článkov, ktorými boli v tomto čase MNV a MsNV. 2.) Čo sa konštituuje ústavou štátu a jeho zákonmi, nemôže sa zrušovať iba vládnym uznesením, ktorý nie je žiadnym predpisom, hlavne vo vzťahu k občanovi a toľko už vonkoncom nie, keď ide o súdny spor, v ktorom odporcom je štát! 3.) v Mesiaci VIII. 1991 nebol u mňa žiadny dôvod na výpoveď z prac. pomeru a ak bol, tak bol v nej uvedený nesprávny a teda nezákonný, a preto musí byť tento právny akt neplatný, lebo ho takým u mňa činí §-44 zákonníka práce, ktorý naše všeob. súdy ignorovali!!! 4.) Pre mňa právne

nástupníctvo tu nie je rozhodujúce, lebo právny subjekt na uspokojenie mojich právoplatne vysúdených nárokov tu štátom legitímne určený bol, o čom nie je možné polemizovať a ani spochybňovať, lebo na túto vec sa ani kompetencia súdu nevzťahuje! 5.) Ja som od mes. VIII. 91 dostával riadnu mzdu a nie náhradu mzdy! až do 31. 12. 91, takže je tu namieste otázka, že čím som ja v tomto období bol zamestnancom? Dostanem na to odpoveď od ústavného súdu? 6.) Výpovedná lehota musí plynúť z existujúceho pracovného pomeru a nie z „luftu“! 7.) Ja mám právo na súdnom pojednávaní sa k veci vyjadriť, ale mne to dňa 8. X. 10 nebolo sudcom bardejovského súdu umožnené a ani inak sa ma na to v poslednú dobu nikto nič nepýtal, aby som súdu objasňoval, čo je v kauze sporné.»

V doplnení sťažnosti doručenej ústavnému súdu 5. augusta 2011 sťažovateľ uvádza:

«Napriek predom uvedenému, keďže nevidím žiadny osobný dôvod na to, aby som naďalej netrval na mojej sťažnosti, z čoho by ste mohli mať veľkú radosť, dovoľm si v krátkosti uviesť aspoň to, na čo ešte stačím, a to v podobe poznámok k vašim otázkam a nastoleným požiadavkám:

- pýtam sa, že prečo môj návrh na konanie o tejto mojej ústavnej sťažnosti z 24. VI. 11 ústavný súd už dopredu spochybňuje natoľko, že ním v takejto podobe nateraz akože vôbec nie je, napriek tomu, že aj táto moja ústavná sťažnosť bola napísaná presne tak, ako mnohé iné, ktoré on bez problémov odpojedor i uzavrel bez toho, aby ich akokoľvek spochybňoval a ako spochybňuje najmä túto pre mňa životne veľmi závažnú!

- pokiaľ Ústavný súd SR chce odrazu aj o tejto mojej kauze do detailu všetko vedieť, tak nech si – prosím – od bardejovského súdu vyžiada všetky moje relevantné kauzy s ňou súvisiace a tých je vyše 50 a keď sa po ich naštudovaní ním takto stane, potom som ochotný na jeho každú konkrétnu a zmysluplnú otázku odpovedať!

- Každopádne žiadam Ústavný súd SR, aby z tohto konania nevyklučoval súdne konanie pod č. k. 4 C 194/92, ktoré tomuto sporu pod č. k. 4 C 1676/98 predchádzalo, pretože práv v ňom je ako sa hovorí „pes zakopaný“! Jednoducho povedané v tomto konaní 4 C 194/92, naše všeobecné súdy sa dopustili množstva nehorázných, kardinálnych a katastrofálnych chýb, ktoré následne po sebe iba ututľovali a kamuflážou doslova dusili!

- keď berieme širší rozsah a dopad kauzy na moju osobu, ktorá je tu nesporne podľa mňa dlhodobo a vedome diskriminovaná, tak potom aj v širšom kontexte, pokiaľ ide

o porušovanie mojich základných a ľudských práv podľa Ústavy SR pripadá v úvahu nielen iba jej čl. 46, ale i čl. 35 a 36 a čo sa týka medzinárodného práva, prioritu tu má Dohovor s Paktom o občianskych a politických právach a ďalej Dohovor MOP č. 111/58 a tiež Európska sociálna charta, čo všetko som uviedol už do svojej ústavnej sťažnosti, zo dňa 6. III. 2003 v kauze pod č. k. 11 C 129/96 a čo všetko tam máte popísané a znovu to od mňa požadujete! V neposlednom rade upriamujem pozornosť na Smernicu Rady EÚ č. 2000/78 a na náš antidiskriminačný zákon.

- Právoplatných rozhodnutí, ktorými mi boli porušené moje základné a ľudské práva v tejto oblasti, a to nepripustením ma k môjmu povolaniu a zamestnaniu je habadej a náš ústavný súd o všetkom dobre vie, lebo najmä v poslednú dobu doslova všetko išlo cez jeho ruky, a to v rámci mojich opravných prostriedkov, kde som dopodrobna všetko opisoval a zdôvodňoval a odrazu akoby ústavný súd o ničom nevedel!

- Ja ako neprávnik nie som povinný ani vedieť, že čo znamená pre mňa celkom cudzie slovo petit. Tým menej ho dokážem s tzv. právnickými fintami, aby som bol v konaní úspešným, presne formulovať podľa predstáv ústavného súdu

- Preto s poukazom na predom uvedené veľmi rozpačite prijímam vaše odporúčanie, aby som už v tomto štádiu pri odstraňovaní vád tohto konania spolupracoval s advokátom, keď ho nemám a toho v mojom meste ho bohužiaľ ani nenájdem, pretože každý sa tu od mojich vecí dištancuje! Preto je tu z mojej strany v tejto dôležitej veci apel práve na ústavný súd, aby mi pomohol, a to v snahe o úspešne dovedenie tejto neľahkej kauzy do konca. A keď to nepôjde, tak sa obrátim trebárs aj priamo na Benátsku Komisiu, nech mi zabezpečia právnika pre toto dôležité súdne konanie, prípadne s radou aj aj o pomoc, čo mám ďalej robiť a kde na koho už na tomto svete sa mám obrátiť!»

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... základné a ľudské práva I. K. podľa čl. 46 Ústavy SR a ods. 1/, čl. 6 Dohovoru v spojení s jeho čl. 13 a 14, postupom Krajského súdu v Prešove v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 4C 1676/98 v spojení s č. k. 4C 194/92, ktoré mu predchádzalo, porušené boli.

2./ Zrušuje konečné rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co 12/2011, zo dňa 28. IV. 2011 a v Košiciach sp. zn. 16Co 136/95-223, zo dňa 6. III. 1996, v spojení s právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Bardejove pod č. k. 4C 1676/98, zo dňa 8. X. 2010 a 4C 194/92, zo dňa 10. I. 1995 a vracia miestne príslušnému súdu tieto právne veci na nové konanie a spravodlivé, ústavné a zákonné rozhodnutie.

3./ Priznáva I. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 66 tis. EUR /slovom šesťdesiatšesťtisíceur/, ktoré je mu povinný Krajský sud v Prešove a Košiciach spoločne a nerozdielne zaplatiť najneskôr do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

4./ Ukladá obidvom súdom... aby spoločne a nerozdielne uhradili aj trovy tohto súdneho konania, a to najneskôr do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež žiadal, aby mu ústavný súd ustanovil zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie čl. 1 ústavy, porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie svojich práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/1676/1998 a jeho rozsudkom z 8. októbra 2010, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/12/2011 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2011, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudkom zo 6. marca 1996.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/1676/1998 a jeho rozsudkom z 8. októbra 2010, ako aj postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Zásada subsidiarity rešpektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Proti namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/1676/1998 a jeho rozsudku z 8. októbra 2010 mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 8 Co/12/2011-139

z 28. apríla 2011. Právomoc Krajského súdu v Prešove v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Rovnako tak proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudku z 10. januára 1995 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 16 Co/136/1995-223 zo 6. marca 1996. Aj v tomto prípade preto platí, že právomoc Krajského súdu v Košiciach v danej veci vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práv podľa dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/1676/1998 a jeho rozsudkom z 8. októbra 2010 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/12/2011 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2011

Pokiaľ ide o preskúmanie postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/12/2011 a jeho rozsudku z 28. apríla 2011, ústavný súd zistil, že uvedený postup Krajského súdu v Prešove a jeho rozsudok č. k. 8 Co/12/2011-139 z 28. apríla 2011 napadol sťažovateľ dovolaním, ktoré podal osobne 3. júna 2011 na okresnom súde.

V okolnostiach daného prípadu tak sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu [Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd a ústavný súd], čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť

k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci (m. m. IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 363/08, IV. ÚS 228/2010).

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 228/2010, IV. ÚS 242/2010).

Ústavný súd v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 145/2010, IV. ÚS 195/2010), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, III. ÚS 167/2010, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 195/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade, ak podal dovolanie, zároveň podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54, a tiež rozhodnutia ústavného súdu II. ÚS 234/2010, III. ÚS 192/2010, IV. ÚS 245/2010, III. ÚS 192/2011).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k neúmernému predĺženiu konania o sťažnosti.

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj taký výklad § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého podmienka vyčerpania všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, nie je splnená samotným podaním opravného prostriedku oprávnenou osobou, ale až rozhodnutím o tomto prostriedku príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmaval najvyšší súd, ako aj ústavný súd (IV. ÚS 177/05, III. ÚS 192/2011).

Z týchto dôvodov sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju po predbežnom prerokovaní odmietol v časti, v ktorej smeruje proti postupu Krajského súdu v Prešove a jeho rozsudku č. k. 8 Co/12/2011-139 z 28. apríla 2011, ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože o ochrane označených práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, bude vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove rozhodovať najvyšší súd v konaní o dovolaní.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudkom zo 6. marca 1996

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ

mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, I. ÚS 188/03, I. ÚS 24/05).

Podľa zistení ústavného súdu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach nadobudol právoplatnosť 18. apríla 1996, pričom sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 24. júna 2011, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe tohto zistenia ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Vzhľadom na to sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2011